

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr.,
G. D. Jordens, J. F. Ligtenberg.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

BERICHT.

Met dit nummer wordt aan H.H. abonné's titel en inhoud voor den 2^{en} Jaargang verzonden.

De kwitantiën voor den afgelopen jaargang zullen dezer dagen worden aangeboden en wordt men beleefd verzocht deze op vertoon te voldoen.

Gedurende de maand OCTOBER wordt evenals vorige jaren de gelegenheid aangeboden de abonnementsgelden voor den 3^{den} Jaargang vooruit te betalen tegen f 3,—.

DE UITGEVER.

REDE

GEHOUDEN DOOR DEN

President van het Delftsch Studenten-Corps,
den Heer P. L. DUBOURCQ,
bij gelegenheid van de plechtige Inauguratie der Candidaat-leden,
op Vrijdag 28 September 1900.

Mijne heeren,

Senatoren, Honorair-Senatoren en leden
van het Delftsch Studenten Corps.

Ik roep U allereerst het welkom toe, nu ge zijt gekomen om getuige te zijn van de plechtige inauguratie der Candidaat-leden; het welkom omdat ik daarin zie de belangstelling in ons Corps en in hen, die weldra onze broeders zullen zijn.

Ik hoop, dat gij ze straks met open armen en gulle hartelijkheid in uw midden zult ontvangen!

En thans mijn woorden aan U

Candidaat-leden.

Het zullen geen woorden meer zijn, die u trachten te krenken, geen woorden, die moeten zijn als slagen in uw gezicht, nu toch is alle komedie voorbij.

Want de bedoeling van al de dingen, die met u zijn gebeurd in de laatste weken was niet om u te beleedigen of te vernederen, maar om u te doen gevoelen uw eigene kleinheid.

Toen ge voor de eerste maal kwaamt tegenover den Senaat heb ik het u reeds mogen zeggen: Uw eigen geringheid moet ge voelen en de waarheid en eerlijkheid moet ge huldigen en het respect voor u zelve moet ge weten te bewaren.

Dit wordt van u gevegd alvorens ge met ons in het vrije studentenleven kunt samengaan, alvorens ge kunt zijn onder het vaandel van ons geliefd Corps.

En door dat ge allen gevallen zijt en aan u allen is aangetoond, dat ge klein waart en zwak en uw principes nog niet overdacht en uw ideeën nog niet gerijpt, zijt ge nu allen gelijk geworden om als broeders en vrienden binnen te kunnen schrijven in het Corps, dat het onze is.

Ge zijt hier gekomen vol naïviteit en vol idealen van het schoone, vrije studentenleven. Ge zijt geweest als teere planten, gefokt in een kas, die droomend verlangden naar het buiten met zijn stralende zon, maar er ook vonden de ruwe winden en den geeselenden hagel, dat ze rilden van schrik en kwijnden van teleurstelling. Want in het hoog opgegeven studentenleven hebt ge tot nu toe niets gezien dan ruwheid; uw idealen zijn getrapt en uw dromen bespot; wat ge voor heilig hieldt en onsmetbaar hebt ge zien sleuren door den modder en wat ge teer waandte hebt ge met ruwe handen zien aanvatten, dat u smartte van pijn.

Zoo is het alles wel geweest. Maar als het niet is geweest om u werkelijk heel diep leed te doen, als de ruwheid en gevoelloosheid, die ge u niet hebt kunnen verklaren, niet zijn geweest om u te vernederen en eigen bruutheid over u te doen uitrazen, dan heeft het toch veel goeds gebracht.

Want de oogen, die ge hadt gesloten, toen ge uw dromen van het zonnige buiten van vrijheid droomdet, zijn nu geopend. Ge hebt leeren zien, dat er meer is dan zonneschijn alleen, ge hebt uw lichaam leeren sterken tegen vlagen van storm in dat zelfde land van vrijheid, de stormvlagen, die tot nu voor u werden afgeweerd, dat ge zoudt kunnen groeien tot jonge plant. En de teere weefsels van uw ziel, zoo fijn gesponnen, weldra door den hagel stuk gereten, hebt ge hechter leeren samenstellen tot een soliede constructie, die de grondvorm zal zijn voor den lateren trotschen boom.

Zoo mogen we althans hopen.

Die u hierom ruwheid en gevoelloosheid hebben getoond en u slagen hebben toegebracht en uw gevoelens voor het rijke leven hebben geschokt, hebben wel gedaan, want ze hebben u ingeleid in het studentenleven. Want daarbinnen moet ge komen met vastheid van wil en sterk gevoel van kracht en ge zijt er verloren als ge komt als weifelende zwakke of stille dromer. Ge zult er moeten zien, zien om waar te nemen, opdat ge uw wegen zult kiezen recht naar uw doel en er niet geraakt op dwaalwegen zonder einde.

Maar die u bruutheid hebben doen zien om eigen kwel-lust te bevredigen, die uw gevoelens en idealen hebben neergehaald om ze te vertrappen en de jonge aspiraties in u hebben trachten te dooden door hoon en spot en misschien nog erger middelen, zij zijn uwer onwaardig geweest. Dat ze er zijn stemt ons droef, want ze zijn niet opgewassen nog om het groote voorrecht te genieten u in te leiden in ons hooge leven, ze kennen niet de zware verantwoordelijkheid die op hen ligt, om uw naïviteit en onwetendheid-van-het-leven te vervormen en voorzichtig u te brengen naar het punt, vanwaar ze u de richting kunnen wijzen in welke de weg, die ge zelf zult hebben te banen, moet liggen.

En hierin schuilt een groot gevaar voor u.

Zoo hebt ge reeds moeten waken voor u zelve, hebt ge u reeds moeten beschermen, toen ge machteloos stond tegenover hen. En dan hoop, ik dat het u is gelukt en ge de gevaren hebt gezien en uit den weg zijt gegaan.

En vergeten we dan thans hen, die u verkeerd hebben gedaan, zien we alleen wat goed was van bedoeling en zuiver van wezen. Want bij uw intreden in ons Corps moet ge voelen dat het uw steun zal wezen, dat het uw veilig tehuis zal zijn, waar ge bescherming zult vinden ten

allen tijde en uw jong leven en uw idealen onbeperkt vrijheid zullen hebben om te bloeien en zich te ontwikkelen.

Wij ouderen, hebben ons Corps daarom lief.

Wij hebben er het leven zien tintelen en er de vrijheid gedronken als een geestrijke drank, dat we dronken zijn rondgegaan en de gewone bezadigdheid en deftigheid hadden verloren. We joelden er rond en zagen in de bedwelming van den vrijheidsdrank onze idealen en droomen voor ons als machtig-schoone visioenen, die ons aantrokken van verre en deden juichen van adoratie. En we trachtten ze te grijpen en zagen niet wat om ons was, want de oogen waren alleen bij de machtige visioenen en we renden vaak voort, omverwerpende wat ons tegenhield, als fanatieken in den strijd, die loopen naar hun doel en dan zelfs den dood niet zien.

We hebben er het enthousiasme gezien en gevoeld voor grooten strijd om recht en rechtvaardigheid en we zijn er ontroerd als we zagen opwellen in de borsten het grootsche gevoel voor humaniteit en verzachting van ellende, als we zagen de onbaatzuchtige jeugd schreien om het contrast tusschen haar idealen en de realiteit. En onze keelen hebben er gebulderd de liederen, die uiting gaven aan onze liefde, aan ons geloof in het goede van leven en het vertrouwen in het hooge en reine van menschenziel.

We hebben gevonden er onze vrienden en de poëzie van intimiteit en we hebben er geleerd door elkaar de enormiteit van het leven.

Daarom hebben we het lief, ons Corps, onze corporatie, die niet zoo heel velen omvat, maar die we zoo sterk voelen te zijn, omdat we er zelve de ziel van vormen, omdat ons leven er uitslaat als een felle brand van gloed en vuur en kracht. 't Is onze maatschappij, klein en bijna onzichtbaar in de groote, die om ons is, maar we zien er dan ook alleen de verzachte spiegeling van wat daarbuiten geschiedt.

We zijn als op een berg, hoog op een slot. De steile glooiingen met haar steenen en zware boomen zij aan zij en de breede muren beschermen ons, maar van de tinnen zien we het drukke leven beneden ons en 't rumoer stijgt tot ons op. We verdiepen ons in 't ijverig gewriemel als een kind bij een mierennest, en denken diep na over de oorzaken van al dat beweeg en we vangen de geluiden op, die klinken boven het rumoer uit. We gaan oordeelen en debatteeren over wat we zien. En zoo is ook bij ons de strijd om de idee, dat is de beweegkracht der evolutie.

En om wat we er hebben gezien en gehoord en gevoeld, om de machtige emoties, die we er hebben gehad en om de passies, die er ons hebben gedreven, hebben we onze kleine maatschappij lief als een ouderlijk huis. Er is de zelfde atmosfeer van herinnering, van intimiteit.

En daarom is het nu voor ons een oogenblik van groot gewicht.

Want in dat Corps, dat ons zoo lief is, gaan we u opnemen, u, van wie we niet weten, wat ge zult brengen, wat ge er voor zult zijn.

Maar om die onwetendheid zijn we niet angstig, want we zijn vol hoop.

Ook wij hebben het Corps gekregen van hen, die voor ons waren, als gij het nu gaat krijgen van ons. We hebben het gekregen in al zijn kracht en grootheid, waarvoor is gestreden en geleden door onze voorgangers, terwijl wij de vruchten plukken. Zoo zult ook gij de vruchten smaken, die zij en ook wij hebben gezaaid. En het zal dus aan u zijn te zorgen, dat het Corps voor nog jongere generaties zal wezen, als thans voor u.

Als wij u gaan opnemen en u geven ons geliefd Corps als een rijk geschenk, dat ge waarlijk niet om 't een of ander hebt verdiend, dan is het om van u te vragen eens het zelfde te doen met hen, die na u zullen komen, als velen van ons al weer zijn heengegaan. En geeft het dan grooter en krachtiger en steeds weer rijker van leven, heft het steeds hooger op en wijdt er aan uw beste krachten. Bewaart de idee, die de oprichters er in hebben gelegd, want die idee is heilig en moet onsterfelijk zijn. Houdt den bouw in eere en wijzig alleen, wat de verandering der tijden noodig maakt om te wijzigen.

In het vertrouwen, dat ge naar dit zult doen, nemen we u op met groote blijdschap. Er is alom vreugde, dat ge onze gelederen komt sterken met uw frissche jeugd, met uw vurig bloed en jonge gedachten. Groot is uw getal, welnu, aan u de zorg, dat wat ge aanbrengt zoo groot zal zijn. Want de vreugde, die onze harten vervult bij uw opname, is wijl we in u zien de schoone toekomst van ons Corps. We zien in u de toekomst. We zijn geen oogenblik bevreesd, dat ge zult verwaarloozen, wat

uw plichten zijn tegenover het Corps, dat u thans met zooveel vreugde en hartelijkheid ziet komen. Ge zult u dus wel moeten wachten ons te beschamen in het hooge vertrouwen, dat we in u stellen.

Niet allen zult ge kunnen werken aan den bloei van onze corporatie met gelijke krachten, want ge zijt verschillend van aanleg en verschillend in de middelen, die u ten dienste staan om dien aanleg te gebruiken. Meen dan niet, dat wij de kleine officers gering zullen achten en alleen de groote zullen zien. Ge kunt op ontelbare wijzen het Corps tot steun zijn, ge kunt allen zelve kiezen, welke wijze de uwe zal wezen. En zijt ge dan om redenen, die geheel buiten u zelve liggen niet in staat groote diensten te bewijzen, laat dit u dan nooit een reden zijn om u af te zonderen en ons leven alleen maar aan te zien, want ge zijt ons allen, allen welkom. Geen valsche schaamte, geen te groote bescheidenheid, want ook het geringste offer van uw kant zal worden gekend. Uw daden, die het Corps tot eer zullen strekken en tot bloei zullen brengen worden gemeten niet naar hunne absolute waarde, maar naar de relatieve en zoo zult ook gij moeten meten.

Ge zijt allen geroepen, met al uw krachten. We verwachten ze van u van af dit moment.

Zoo is er een hooge plechtigheid en een diepe ernst in deze oogenblikken, die wachten op mijn hamerslag om u lid te doen zijn van het Delftsch Studenten-Corps. Ge moet die plechtigheid en ernst goed in u laten doordringen, want zij zijn noodig om u te doen beseffen, dat ge staat aan het begin van een geheel nieuw leven.

Nu vervult u wel te veel de gedachte, dat ge uw vrijheid weer zult verkrijgen, zijt ge vol dolle vreugde reeds, dat de tijd, waartegen ge zoo hebt opgezien, weldra geheel achter u zal liggen en ge wilt niet gaarne denken aan wat komen zal dan met luchthartigheid en zorgeloosheid. Toch is het mijn voorrecht u van hier nog eenige woorden van ernst toe te spreken voor ge u gaat werpen in de zee van feestvreugde en blijheid. Ge staat nu aan een begin en hoe velen zouden nog niet eens als gij weer aan dat begin staan. Maar als ge goed zijt doordrongen van de gewichtigheid van uw positie van thans, zult ge wel niet later gaan terug verlangen naar dit moment.

Ge hebt u den groentijd gedacht als een groote woestijn, waar niets zou wezen, waar de zon zou schroeien en blaken, zonder dat ge kondt genieten van haar licht, waar geen water zou zijn om uw dorst te lesschen, maar die ge slechts had door te loopen om te komen aan haar vruchtbare zoomen. Dan zou er alles zijn, leven en overvloed. Maar achter de woestijn ligt de zee, de groote, wijde zee met haar diepten en stroomingen, met haar branding en verlokking. Daar is vrijheid en zonneweelde op de golven, daar is geschitter van licht als goud op het water, daar is een machtig-ruischend lied van mysterie, dat u lokt naar den verre horizon, die maar schijn is. Ge hebt er geen vasten grond en de gladde watervlakte is bedrog.

Weest dus op uw hoede.

In het leven, dat voor u gaat beginnen, zult ge veel en vaak zwaar hebben te strijden. Ge zult hebben te strijden met personen en ideeën en met u zelve. Laat die strijd dan eerlijk zijn en ridderlijk en de overwinning aan u. Tot nu toe zijn uw gedachten geleid en uw oogen gericht. Men heeft naast u gestaan en met den vinger u gewezen, wat ge moest zien, u de namen gezegd, van wat ge zaagt. Men heeft u niet zelf laten oordeelen, maar dit voor u gedaan en u zoo voor alles vooroordeelen geschonken. Dit is niet geschied te kwader trouw, maar omdat het zoo is in de huishouding der wereld. Het is het schoolregime, dat u allen deed zien in ééne richting, dat u deed zien, maar niet waarnemen, dat u deed leeren, maar niet begripen.

Nu zult ge de dingen moeten gaan waarnemen en begripen. Nu is er geen dwang meer en de vingers, die wijzen, zijn weg. Het zullen nu uw eigen oogen zijn, die de dingen moeten zien en ge zult er zelf de namen aan moeten geven. En erger. Ge zult gaan bemerken vaak, dat de namen, die u zijn geleerd en de oordeelen, u opgedrongen, niet meer de ware zijn, nu ge zelf waarneemt. Ge zult u gaan bewust worden een geheel zelfstandig individu te zijn en dat ge alles weer opnieuw aan eigen kritiek moet gaan onderwerpen. Dan zult ge moeten breken vaak met wat u lief was en dierbaar en zelfs als dat lieve en dierbare zoo alleen was, omdat een traditie het dus had bezegeld en uw opvoeding het u van kinds af had geleerd, dan nog kan dat breken zwaar zijn en

moeielijk. Maar als ge hebt begrepen, dat gebroken moet worden, wees dan niet zwak en laat u niet overwinnen: overwin u zelve.

Ga dus in het leven en zoek. Zoek naar de waarheid. Oordeel niet voor ge hebt waargenomen en begrepen. Zorg bewustheid van u zelve te verkrijgen en volg niet uit gemakzucht, om te woekeren met den strijd van anderen. Meen niet, dat de waarheid noodzakelijk ligt in de conclusies van een knapperen collega, meen niet, dat een groot denker beter dan gij de waarheid zal hebben gevonden, want de waarheid is overal en openbaart zich voor u op geheel eigen wijze. Leg u dus niet neer bij 't oordeel van anderen, praat niet na, wat ge een ander hebt hooren zeggen, maar denk zelve en zorg voor eigen individualiteit.

Het zelfrespect, dat ge moet bewaren, vindt ge in het verantwoord-zijn voor u zelve, in de zuiverheid van uw gedachten en woorden en daden. Dan zal ons Corps groot zijn door eerlijkheid en individuele kracht. We mogen niet zijn als een kudde schapen, die afhankelijk is van één of meer enkelen, die voorgaan. We moeten zelf onzen weg kiezen, zelf ons woord spreken, het woord, dat het kind moet zijn van de gedachte, het kleinkind van 't gevoelen en begrijpen.

Zoekt dus vol ijver en onderzoekt vol ernst, opdat ge het licht der waarheid zult kunnen verdragen en uw conclusien niet zullen zijn als een zeepbel, die tot niets uiteenspat in dat licht. Bedenkt, dat dingen met groote overtuiging gesproken of geschreven, u vaak zullen verleiden en verblinden. Laat u dan niet dadelijk meeslepen, onderzoek vol ijver en ernst. De zee van dit leven is vol stroomingen en kolken. Zorgt voor uw eigen koers en bestuurt uw eigen roer of ge zult worden meegevoerd als een stom voorwerp tot ge zult stranden en vergaan.

Maar als dan uit uw ideëen, die tot rijpheid zijn gekomen, de zaden er zijn om te zaaien, strooit ze dan rond over de goede aarde om ze daar te doen ontkiemen. Een plant, die vruchten draagt is niet de eigenaar der zaden, want het zaad heeft een roeping, die niet is te vervullen waar het is ontstaan.

Als ge dus hebt gezien en begrepen en de waarheid hebt gevonden, gaat dan en spreekt van uw zoeken, vertelt uwe conclusien. Gaat dan met uw kennis naar de zoekenden en helpt ze, brengt dan licht bij hen, die nog tasten in duister.

Laat u niet weerhouden.

Men zal u wellicht bespotten en om u hoonlachen in donkere hoeken, als ge gaat met uw licht, omdat die in donker zijn het licht schuwen, maar dat mag u niet doen aarzelen.

Valsche schaamte is lafheid en lafheid mogen we als jonge mannen niet kennen. Roept uw woorden en zwaait uw licht, omdat ge dan u zelf zult zijn en u zelf kunt achten. Dan zijt ge voor hen, die zwalken op de groote zee, het verre licht, dat zwijgend waarschuwt voor gevaar en wijst den waren weg.

Toch, als ge hebt gebroken met wat eens het uwe was, valt dan niet hard, die het nog het hunne noemen. Niet allen kunnen breken, niet allen ook ontwaken en kunnen meer zien dan de namen der dingen alleen. Valt hun niet hard en spot niet luide met hun afhankelijkheid voor wat ze zien. Spot is zwakheid en gemis aan kracht, dat zich schuilt achter schijn van hooge superioriteit, en een blinde kunt ge niet hard vallen, dat hij niet ziet. Ge kunt veeleer genezen en zijn oogen trachten te openen en dan zal uw werk goed zijn en schoon.

En als ge zoo uw zelf-bewust-zijn hebt veroverd — want het zal eene verovering zijn — wijt dan dien strijd niet aan hen, die u hebben opgevoed. Want de oorzaak is niet bij hen, maar in de wereld. Zij, die u hebben opgevoed, hebben u steeds het beste en mooiste, dat er was, trachten te geven.

Vergeet dit nooit.

Tot nu zijt ge groot gebracht met warme liefde en intelligentie, men heeft u omringd met zorgen en hooge vriendschap. Nu zijt ge het leven ingegaan, zelfstandig. En uw ouders, die u zagen gaan, hebben wel met zorg naar de toekomst gezien. Hun gedachten waren bij u, toen ze u hier wisten, waar alles wat ze u hadden geleerd en alles, dat ze bij u hadden aangekweekt, op zwaren proef zou worden gesteld. Ze hebben vurig gehoopt, dat gij het zoudt behouden, even rein en even smetteloos als zij het u gaven. Ze hebben u wel met angst vaarwel gezegd, toen ge de ruwheden van den groentijd tegemoet gingt. En gij zelf, toen te vol van de dingen, die u

wachtten hebt toen misschien niet beseft wat ge gingt verlaten, maar in die eerste dagen vooral, doorgebracht in vreemde omgeving met schijnbaar niets dan vijandigheid om u, hebt wel hun liefderijke zorgen gemist en naar hun hulp en steun verlangd.

Vergeet dus nooit, wat ze voor u waren en zijn. In hun liefde moet ge de kracht vinden voor uw eigen welzijn te waken. Zij kennen de gevaren, die u gaan omringen, die u zullen lokken en verleiden, maar ze verwachten van u om de liefde en intelligentie van hunne zorgen, dat ge sterk zult zijn en zult waken voor het leven, dat zij hebben groot gebracht.

Als ge u dit voor oogen houdt ten allen tijde zult ge uw weg weten te vinden.

Want er zijn er helaas, die te zwak zijn geweest en bezweken zijn in het wee van het mensendom. Er zijn er, die geen kracht hadden om de weelde van de vrijheid te kunnen dragen. Zij zijn als de stroom zonder dijken en verliezen hun bedding om verloren te gaan in de moerassen en modder. Zij hebben zich overgegeven aan losbandigheid en dierlijkheid en hebben hun jeugd en leven verwoest, hebben niet begrepen, dat het leven zijn verplichtingen meebrengt, omdat het toebehoort aan het groote leven van de natuur.

Zorgt dan, dat het zoo niet zal gaan met u. Zorgt, zorgt met al uw krachten, als ge voelt zwak te zijn en denkt dan aan hen, die u het leven hebben gegeven om het edel te bezitten.

Weest op uw hoede, want de verleiding waart rond. Er zijn bruten en ellendigen, die zullen trachten u te doen bezwijken en telken jare vallen er. Er zullen ook van u vallen.

Laat dat getal klein, heel klein zijn.

Ge kunt het bereiken door u zelf te wezen, door te begrijpen uw eigen kracht, door te strijden voor uw overtuiging, door lief te hebben wat goed is en rein!

Zoo zult ge dan deel uitmaken van ons Corps en het doen bloeien door uw kracht.

Geef het uw volle jeugdige leven.

Want het Corps is er niet voor u, dat gij alleen er van zult genieten: ge moet er alles aangeven om het tot steeds hooger ontwikkeling te voeren en dit geheel uw studentenleven.

Het Corps is groot door haar leden en dus zult ge hun uw vriendschap moeten geven en uw capaciteiten en uw gedachten. Leeft niet voor u zelve, maar geef uw leven aan hen, omdat ge er het Corps mee dient.

Weest eerlijk en trouw in den omgang, want onze instellingen berusten op groot vertrouwen. Voelt de broederschap, die er is tusschen allen en allen, ook al schijnt verschil van levensopvatting en verschil van geboorte soms standen te scheppen ook in onze maatschappij. Maar die mogen we hier niet kennen, want we zijn allen gelijk. Gevoelt u dus niet, noch om geboorte, noch om geld, noch om groter rijkdom van beginselen, verheven boven anderen. Weest bescheiden en vergevingsgezind, wanneer fouten tegenover u zijn begaan, en voelt u niet nooit te hoog om ook tot den minste toenadering te kennen. We hebben toch ons zelve niet gemaakt en geplaatst in de wereld.

Dat alles vraagt het Corps van u.

Helpt elkaar om het leven te begrijpen, werkt met elkaar om later niet te komen in de groote maatschappij als nu in onze kleine corporatie: onbeholpen en naief. Want dan is er geen ontbolsterenden tijd meer, dan tot eigen groot nadeel.

Ontwikkelt u dus, daarvoor geeft het Corps u ruimschoots gelegenheid.

Ge vindt een rijke bibliotheek in de bovenzaal van de Sociëteit Phoenix, die door uitgebreidheid en ruime keuze een sieraad is van ons Corps.

Ge vindt de studentenorganen, aan welker hoofd het Studenten-Weekblad, dat zijn kolommen heeft om uw uitingen te bevatten en uw leven te toonen.

Leert uw gedachten in woorden te brengen en uw woorden te verdedigen, waartoe Debating een parel is aan den kroon van ons Corps en nog vele dispuutgezelschappen voor u open staan.

Zoekt de gezelligheid in den omgang met uw vrienden en kennissen in de conversatiezaal van de Phoenix. Dat is ons tehuis, dat is de kern van ons leven, de concretering van ons Corps. Daar zijn onze feesten en klinken onze liederen, als we in jolijt onze vrijheid hulde brengen.

Dan zijn er de Corpsverenigingen, die ge reeds hebt leeren kennen. Zij allen behoeven uw steun, want ze zijn de uitingen van onze kracht, de grootheid van ons Corps.

We zijn trotsch op de overwinningen van Laga, fier op die van Odin en we juichen met het succes van Apollo. Weerbaarheid, Tooneel, Vrije Studie, Caroussel en zoo vele anderen hebben in al hare verrichtingen steeds onze volle sympathie.

Zij vormen de kroon van ons Corps. Geeft ze dus uw steun en uw kracht. Leeft voor ze en maakt ze groot, want door haar grootheid zal het Corps groot zijn.

Ik verzoek u thans allen op te staan.

Ontvangt dan van mij het hooge recht met ons te gaan samen zijn in lief en in leed, het recht u met ons te noemen leden van het Delftsch Studentencorps.

Ontvangt dan de verplichting om te leven voor het goed en het heil van onze corporatie, naar uw beste krachten. Legt in uw diepe innerste de heilige belofte af het Corps, dat het uwe zal zijn, hoog te houden en het eens smetteloos te zullen geven, zooals gij het hebt ontvangen, en te werken voor zijn blijvenden, steeds groeienden bloei.

Candidaat-leden, met dezen hamerslag inaugureer ik u tot leden van het Delftsch Studentencorps.

Apollo's Groenen-Uitvoering.

Hoe genoeglijk is 't, van tijd tot tijd zoo ereis stil te staan op 't levenspad en zelfvoldaan en tevreden zich de handen te wrijven en te zeggen dat 't nog zoo gek niet is op 't ondermaansche en dat de wereld toch wel vooruit gaat.... Zie je d'r is toch een stage, zij 't langzame vooruitgang waar te nemen. Wie zou er b.v. voor nog slechts weinige jaren aan gedacht hebben om de kolommen van welk studenten-weekblad ook te vullen, de lezer der zelfde weekbladen te vervelen met geschrijf naar aanleiding van eenig feit waarin groenen wat presteerden.... wie, herhaal ik, zou voor weinige jaren kostbare oogenblikken van zijn kostbaren tijd hebben willen afnemen om woorden te wijden aan muzikaal groenenbedrijf.... wie, meneeren, wie, ik bidde u?

Maar de tijden gaan, al handenwringend, voorwaarts en daarmee is gelukkig samengegaan een verhooging van 't gehalte der groenenmuziek-uitvoeringen en de romance-, rêverie-, lieder ohne worte-, barcarolle- en bereuseavonden zijn getransformeerd in reguliere concerten voor strijkmuziek.

Zoo ook kan de afgeloopen avond zijn plaats innemen in de reeks zijner voorgangers. De heer Meyll, moedig zich in de groenenmuziekchaos werpende, heeft bereikt dat 't weldadige zonlicht zich een baan brak in de ruimte van woeste ledigheid, zij 't ook niet op 't eerste gebod. Want dat is stukje voor beetje gegaan, zooals te begrijpen is bij een dergelijke ledige woestheid. 't Heeft er bij 't begin der schepping niet half zoo gek uitgezien, anders geloof ik niet dat daarvan nog zooveel terecht zou zijn gekomen. Hoeveel te meer waren wij dankbaar en vroolijk te moede, toen op de tonen van het kerkaria de sombere voorstellingen, die wij ons hadden gemaakt (van welke groenenrevolutie heeft men niet de zwartste voorstellingen) allengskens verdwenen en dit arrangement van den den heer De Kat een verdienstelijke uitvoering mocht ten deel vallen. Als goede nummers kan ik nog noemen 't Abendlied, de Weinachtsglocken, Kind Jezus en Gute Nacht uit de Christabend, het Largo uit 't Concert van Händel. De Novellette ging niet kwaad. Een zeer gelukkige uitvoering viel het bekende Bach-aria ten deel.... het doet mij naar de geheele suite verlangen. De dans van de kleine meisjes was een beetje erg uitgelaten en ongebonden 't is trouwens een niet gemakkelijk nummertje.

Over 't algemeen vonden de solisten een dankbaar gehoor als men te minste in de sterkte van het applaus een maat-staf voor den dankbaarheid mag zien.

De avond kan over 't geheel zeer geslaagd hoeten in aanmerking genomen de omstandigheden. Deze werken in den groentijd niet mee. De noodige opgewektheid om zich geheel aan de kunst te geven ontbreekt noodzakelijkerwijs voor een groot deel, de onervarenheid in het samenspel is een andere hinderpaal, al is hierin tegemoet gekomen door de verplichte repetities.

Deze hebben ontegenzegglijk het voordeel dat de uitvoerenden gedwongen zijn samen te spelen en een zoo goed mogelijk geheel te bereiken, waardoor zij meer en beter

kunnen oordeelen over het aangename van het samenspel. Aan de tegenzijde is misschien een bezwaar, dat voor sommigen die dwang een zekere onwil opwekt om op dien weg in hun studententijd voort te gaan. Alles heeft eigenaardiglijk z'n voor en z'n tegen en de laatsten zouden misschien uit weinige belangstelling toch wel wegblijven.

Er is intusschen gebleken dat er voor het orkest weer goede krachten zijn aangekomen om de geleden verliezen aan te vullen; — als er maar een generaal (vergeef mij dit soldateske beeld) gevonden zal worden om de troepen aan te voeren, want de tegenwoordige, de heer Meyll, verraste, ik zou haast zeggen overrompelde de aanwezigen met de mededeeling, dat hij dien avond voor 't laatst de staf had gezwaaid, de toekomstige leden op 't hart drukkend hun steun aan de vereeniging niet te onthouden. Wij alleen vonden het jammer, dat de heer Meyll gemeend had dit besluit te moeten nemen, dat de vereeniging weer een voorganger verloor die haar het zesde lustrum zoo schitterend had doen ingaan en het geestdriftige vaarwel, hem toegeroepen, moge hem zelf een bewijs zijn geweest dat allen, met eerbiediging van z'n besluit, z'n heengaan betreunden, voor Apollo was 't een schrale troost.

Z'n opvolger heeft een zware taak tot het vervullen waarvan de leden moeten medewerken. Apollo mag niet verminderen. Er zijn vele en goede krachten aanwezig en er zijn goede bijgekomen. De gegevens voor 't slagen van volgende concerten zijn aanwezig.

Hopen wij dat het een en vijftigste vereenigingsjaar niet getuige moge zijn van een verslapping van het muzikale leven onder Delft's studenten.

R.

Men vergeve mij, dat ik met stilzwijgen voorbij ben gegaan wie men alzo achter de officieele tafel opmerkte en dat ik eveneens geen gewag heb gemaakt van de vele gloedvolle, sympathieke, geestdriftige, vermanende, op't-hart-te-drukken woorden die van achter voornoemde tafel werden ten beste gegeven.

Aan de heeren v. d. Waerden en Z.

Enkele malen slechts in dit leven, in dit geheimzinnig naast elkander gaan van zoekende zielen, worden de wanden verbroken, in een elk aan zich zelve gesteld — dan alleen, wanneer we ons zelve gevonden hebben, ons zelve ontdekt door en in den ander. Wanneer hij, die mij het naast was wordt weggeslagen en verdwijnt in ijheid, met alle uitingen van leven en bepeinzing — en de afgrond der oneindigheid de idee-geworden-en-gebleven mensch in zijn onpeibare diepten opneemt, — zoodat onze, in hem, weggevoelde grenzen ons meevoeren in eene bevassing, in een ons aangrijpend en doorsidderend besef onzer oneindigheid; — wanneer hand rust in hand, en oog in oog blik, wanneer wij in 's lichaams vormen, in realiteit vinden, wat schoonheid soms in mystieke oogenblikken ons voor den geest verscheen, en in de gebaren de verwerkelijking van de soms-voorgestelde drapeeringsschoonheid van dalens- en rijzensbewegingen, wanneer de geopende oogen in elkander verwachten de doorschrijding van de stof door de gedachte en wij ons spiegelen in de rimpellooze ziel van de verkoren geliefde, van den gevonden vriend, — slechts dan kunnen wij zeggen: wij vonden den „mensch” — en toch weder ons zelve — de volkomen leegte in de absolute volheid. Dit zijn echter slechts verrassingen, overrompelingen der veelvoudig geopenbaarde mensch-idee, een, twee maal in een menschenleeftijd en nooit voor de meesten. Totdat wij zelve eens eenmaal leegloopen en bevrediging kunnen verwachten in een samenvloei van een kennensonvermogen met het onkenelike. Wij zoeken elkander en vinden niet.

Het proces nu, dat zich in ons verwerkelijkt en op den dialektisch voedenden bodem onzer ethische grondbehoefte aan vreugde wordt afgespeeld, het proces, dat ons als gebleven schakel in den wordenden keten des wereldloops, gebleven en toch wordende, de behoefte heeft ingegeven aan de Scheppingsextease, d. i. de vreugde, en hare bevrediging, immer-aanstromend en steeds-weer-wegvloeiend, in de her-schepping, waarvan het de tempo's in analyse, slooping en wederopbouw, synthese neerlegde, in de tweeling-gedachte: verstandelijk- en redelijkheid, verdeeling in veelheid en getalooze eenheid, klassificering en typeering, in polarisatie der wording van het worden.

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van ZATERDAG 29 SEPTEMBER 1900.

Ik nu, volgende mijn drang, mij zelve te kennen, mij zelve opnieuw te creëren, zoek mezelf in den ander, en vind hem — dit is het geheim van ons wezen — uiteengevallen in soortgegevens, welke door mij volgens een, voorafgegeven, wettelijkheid — tot types worden gereconstrueerd. De zoo volkomen mogelijke, verstandelijk-redelijke opbouw van mij zelf geschiedt dan verder volgens dialektische bepaling der onderling-gezamenlijke betrekking der typen. Dit zij daar gelaten.

Wanneer wij nu tot kennis van den mensch diverse groepen beschouwen, te bepalen — bijv. en hier voorloopig — naar maatschappelijke maatstaf, een maatstaf, die essentieel een correlaat vindt in mij en een ander volgens den wederkeerigen tweestand der verschillende kosmen, dan valt volgens die betrekking het type der groep — als 't ware — in het verlengde van de functie, in de groep werkelijk gemaakt, of, anders uitgedrukt, in elk der individuen, massaal beschouwd, zal de functie versterkt voorkomen, die in het principe van de groep wordt uitgedrukt. Ik wijs op het — natuurlijk gereleveerde — beestenbesef bij onze officieren, de Christenmakheid van onze theologen, de gezaligde oogjes van den Katholiek en de twee- en halfheid hunner priesters, de domme joyeusheid van den z.g. chic, enz., enz.... Dat is, nogmaals anders gezegd, — neem twee maatschappelijke principes, bouw er groepen uit op, bestaande uit — dezelfde categorie in anderen maatschappelijke zin — en — de individuen zullen behalve in den werkkring, die directelijk afhangt van de groepfuncties, ook van elkaar verschillen gaan in den vorm van denken, in de klasse van bewustheid en in het maatschappelijk complex van bestrevingen. Slechts zeer krachtige individuen kunnen meer of minder volkomen een tweeledig leven leiden, d. w. z. buiten het groepleven een zelfstandig eigen leven leiden, ook in de richting van het bewustzijn niet daardoor bepaald; hiervoor is echter noodig een volkomen splitsing van geheel het individueel leven in „werkkring” en afzonderlijke bemoeiingen, eene scheiding, die ik niet wil, noch kan beschouwen bij de categorieën, die ik in mijn vorig artikel en ook in dit stuk weer op 't oog heb. Immers, waar treft men nauwere eenheid tusschen geperiodiceerd leven, dus van dag tot dag en van uur tot uur afgedeeld bestaan en persoonlijke vorming, de innerlijke wording aan, dan hier, waar de jongeling zich ontwikkelt en door zijn geheel van bemoeiingen voortdurend, volgens den klimax zijner strijdensperiode, banden slaat om theoretisch besef en zielebewustheid, de langzaam rijzende overtuiging van algeheele wetmatigheid der verschijning naast die van een, inwendig geleidelijk afgespeeld gebeuren, — welke elkander in hunnen groei blijven aanvullen, als de stam, die in breeden toevloed sappen opneemt en omhoogdringt en uit welks ziedenden inhoud voortdurend de volheid van gebladerte naar buiten dringt en — het loof en de bloesem, die er de schoonheid aan geven en de volmaking. In den stam echter is reeds gegeven de reuk der bloemen en de klank der bladeren en, verder — geef mij de bloem en den gevulden tak en ik zeg, uit welken stam zij opschoten.

Laten wij thans de individuen beschouwen binnen hunne klasse, om straks, wanneer wij voor het laatst naar het concrete geval teruggrijpen, waarvan wij de volstreekte waarde slechts door het spel van omtrekkende denkingen kunnen leeren kennen, ook den polemischen toon te kunnen aannemen, die samen stemt in het accoord der twee aanvallen en de discordantie opstuwt naar de zijde der oplossing, om straks in rustige eindharmonie samen te klinken.

Binnen de klassen dan, heeft elk der individuen eerstens zijn volle persoonlijkheid, een geheel — is het niet? — dat nooit was en nimmermeer komt, dat is, verder, volgens den graad van idealiteit, een sfeer van minder of meer „breede menschelijkheid.” De klasse nu heeft eene richting en de individuen hebben zodoende een „absolutum”, waaruit hunne strevens te voorschijn komen, waarin zij terugkeeren — wát immers is richting anders dan het absolute in ééne wordende verscheidenheid? Het klasse-type, d. i. de maatschappelijke mensch, wiens bewustzijn gericht is volgens de klassefunctie, is in elk der individuen meer of minder bewust vertegenwoordigd. Het organisch

leven der klasse: d. w. z. de onderlinge omgang trekt de hoofdlijnen der klasse-individualiteit in elke persoon, zij het meer of minder verwijderd van het gezichtspunt der bewustheid, zij het zelfs in negatieve betrekking tot de andere affecten van het individu.

Wanneer ik nu — en dit zal het laatste stadium zijn op den weg tot verduidelijking — van het „intellect” spreek, dan mag ik, al is mijn oog dan ook gericht op één lichtende plaats in het, door mij (philosophisch gesproken) te benaderen, algemeen-menschelijk bewustzijn, niet anders bedoelen dan het eindpunt, bereikt door de geestelijke zelfbenadering van den Europeesch-maatschappelijke mensch, dat, zij het ook niet in de hoogste Europeesche individuen op — elkander dekkende — plaatsen vertegenwoordigd, en in hen, absoluut gesproken, bewustelijk geopenbaard, toch ons, intellectueelen, als een, in een menschenleven zoo volkomen mogelijk, te benaderen en, in ons zelve reeds gegeven, grootheid voorstaat, — hierook alweder, als Absolutum, als richting, als polariteit van het algemeen bewustzijn. Wij nu, intellectueelen, wijzen met ons levensstreven naar dat absolute bewustzijn, meer en minder, naarmate ons pogen minder en meer afdwaalt naar de maatschappelijke voorstadiën in den gang der menschheid naar den absoluten geest, dus naar de „klassen”, in welken zin dan ook opgevat, — naar die klassen, welke, bij de volheid van levenssfeer, die zij te schenken hebben aan telkens hare individuen, deze individuen vullen met de lagere affecten, waarin zij zich kunnen wentelen en in gevonden voldaandheid rusten blijven, als daar zijn: liefde, haat, vriendschap tot kameraadschap toe, aanbiddingsbehoefte, extase, medelijden, enz. enz., aandoeningen, die bij mij bijv. en bij velen met mij, tijdelijk hun vollen aanval hebben gepleegd, maar te licht bevonden en afgevoeren. In hunne eenzijdigheid, zelfs als voedingsmiddel van zuiver ideële bestrevingen onvoldoende gebleken, zijn zij door mij, enz. — ter zijde geschoven en voorloopig aangehouden, totdat ik mijn levensabsolutum volkomen zal gevonden hebben. Dit zal ze met zich opvoeren naar eene hoogere idealiteit, waarin ik ze zal onderworpen hebben, in zooverre, dat ik mij ter tijd en ter plaatse in gerustheid voor hen kan buigen.

Zoo ziet gij, mijne heeren, dat deze opvatting van mij, enz. — verre van schuldig bevonden te kunnen worden voor de aanklacht van eenzijdigheid — wel degelijk rekening houdt met de waarde van Uw bewustzijn, d. w. z. — en dit wél begrepen — volgens den „volstrekten” maat van het intellect, dien gij evenzoo zult moeten erkennen, als ik, die dien hier heb toegepast, rekening houdende met behoeften van debat en onderwerp, — dat mijne opvatting U, mijne heeren, opneemt als volle, breedvoelende individuen, maar U tevens, intellectueel gesproken, voorloopig een anderen dan den hoogsten rang moet toekennen en, met verwijzen naar denzelfden aangewenden maatstaf, hierbij tevens het antwoord op 's heeren Z. vraag naar superioriteit U aanbied.

Ik heb U bij dezen mijne „Erörterung” gegeven — en merk nog even op, dat in mijn vorig artikel — slechts niet metaphysisch georiënteerd — hetzelfde geheel van begrippen staat geschreven, en dat het dan volstrek niet aan mij ligt, dat het u mogelijk is geweest, vragen te stellen en verwondering te uiten, waar op vraag en antwoord was gerekend en de geruststelling naast de onzekerheid in hoogere opvattingsechtheid samengenomen.

Om niet den schijn op mij te laten, als zou slechts de deductie mij hier mogelijk zijn geweest, wijs ik hier op het stuk, dat ik zou ontwikkeld kunnen hebben indien sommige lagere debatersinstincten mij hadden aangedreven om — rhetorisch gesproken — gebruik te maken van den mij door den Heer V. d. W., aangeboden stok en het bloeiende kasplantje van den Heer Z. Ik had bijv. met een air de diplomate kunnen beweren, dat de bezemsteel, niet door mij bereden — immers een middeleeuwsche mysticienne zou men mij moeilijk kunnen noemen, — maar gehanteerd, den heer V. d. W., heeft doen struikelen: het polemisch decorum jegens vreemden heeft mij echter hiervan teruggehouden. Den Heer Z. zou ik kunnen antwoorden, dat de door mij in zijne wording gadeslagen plant, meer mij aantrekt in bloem, dan in wortels — en dat ik

mij kan voorstellen, hoe het, in de wormstekige bloem, wakker geworden insect — welk, doet er niet toe — natuurlijker instincten volgend, dan het toeval, naar beneden kruipt en zich tusschen de wortels gaat bewegen. Dit te ontwikkelen, scheen mij echter minder effectief toe.

Utrecht.

L. H. GRONDIJS.

Berichten en mededeelingen.

PROFESSOR BOLLAND

zal zijn eerste Voordracht houden op Vrijdagmiddag 5 October van 3—5 uur in de Zaal der Sociëteit Eensgezindheid. **VRIJE TOEGANG VOOR IEDEREEN.**

ADVERTENTIEN.

EETTAFELS aangeboden.

Adres L. W. DE KAT, Van Leeuwenhoeksingel 10.

TE HUUR op netten stand: 149)

eene gemeubil. Zit- en Slaapkamer,

f 16 per maand.

Te bevragen aan het Bureau van dit Blad.

TE HUUR AANGEBODEN:

EEN NETTE VOORKAMER

en frissche Slaapkamer, voor f 20 's maands.

Te bevragen OUDE DELFT N°. 100.

VOORHANDEN:

eene prachtige sorteering

JAPANSCH EN CHINEESCH**KAMERVERSIERINGEN.**

Vaste prijzen à contant.

MINERVA-BEELDEN,
hoog 85 cm.**LOUIS DRABBE,**
Hypolitusbuurt. — DELFT.

DE POLYTECHNISCHE SCHOOL.
ALBUM van lichtdrukplaten
van gebouwen en zalen in linnen portefeuille
f 2.50.

J. WALTMAN Jr.

**BLOEMENMAGAZIJN
S. BRUIGOM.**

Houttuinen 4.

Teleph. interc. 6.

Bekroond Schiedam Augustus 1900 met 5 Eerste Prijzen.

BOUQUETTES, KRANSEN,
VERSIERINGEN, enz.

Speciaal ingericht voor verzending.

Rijjool.

Ondergeteekende beveelt zich beleefd aan voor de levering van

Appelbollen en Saucijzenbroodjes.

J. T. GUSSENHOVEN,

Binnenwatersloot 30.

Cuisinier.

Café Restaurant

**HOTEL „CENTRAL”,
WIJNHAVEN 7.**

Levering van Déjeuners, Diners en Soupers.

Uitstekende gelegenheid om te dineeren,
ook bij abonnement.

Nog gelegenheid voor een paar EETTAFELS.

FRANZISKANERBIER van Jos. SEDLMAYR, Brauerei
zum Franziskaner Keller Leistbräu Munchen.PILSENER URQUELL aus dem Bürgerlichen Brau-
hause Pilsen.

Dagelijks versche LUXE BROODJES,

ZOUTEBOLLEN,
KRAKELINGEN,
SPECULAAS,
HAAGSCHE BESCHUIT.

Firma Overvoorde,

Oude Delft 80.

Telefoonnummer 54.

**MAISON PIJL,
CUISINE, OUDE DELFT 141.**

Speciale inrichting voor

Koffie- en Eettafels.

Uitstekende keuken en kelder.

Prachtige zaal voor Vergaderingen.

Minzaam aanbevelend,

G. C. A. PIJL,
Cuisinier.**CITROEN Punch,** f 0,80, f 1,-, f 1,25 en f 1,50
per flesch.**RUM Punch,** f 1,-, f 1,25 en f 1,50 per flesch.**ARAK Punch,** f 1,25, f 1,50 en f 1,75 per flesch.**J. J. G. BOERE.****Hypolitusbuurt 2.**